

Ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Σήμερα που γιορτάζουμε τη μετάσταση του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, νομίζω ότι θα ήταν καλό να δούμε το πρώτο ανάγνωσμα που ακούσαμε στον Εσπερινό και που είναι από την Α΄ επιστολή του Ιωάννου (Α΄ Ιω. 3:21-24).

«Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών μη καταγινώσκη ημών, παρρησίαν έχομεν προς τον Θεόν». Αγαπητοί, εάν η καρδιά μας δεν μας κατακρίνει, τότε έχουμε θάρρος να πλησιάσουμε τον Θεό. Μεγάλο θέμα. Ο χριστιανός πρέπει να φθάσει σε τέτοια κατάσταση που να μην τον κατηγορεί η συνειδησή του, που να μην αισθάνεται ότι έχει κάτι ατακτοποιήτο, και είναι έτσι εν αταξία με τον Θεό. Βέβαια, σε τέτοια κατάσταση φθάνει κανείς κατά κανόνα ύστερα από χρόνια. Όταν διαρκώς αγωνίζεται κανείς να κάνει τις εντολές του Χριστού και, καθώς όλο και δεν επιτυγχάνει να κάνει τις εντολές του Χριστού, συνεχώς μετανοεί γι' αυτό, τότε φθάνει σε αληθινή ταπείνωση, σε αληθινή αγάπη, και έτσι αποκτάει η καρδιά μια αγαθότητα και τρόπον τινά μια αναμαρτησία. Δεν ενεργεί και δεν κινείται η καρδιά προς την αμαρτία, αλλά φθάνει σε μια αγαθότητα, όπως είπαμε.

Αγαθός είναι μόνο ο Θεός, αλλά και ο άνθρωπος εκείνος τον οποίο ο Θεός τον κάνει αγαθό. Εδώ μπορεί να εμφιλοχωρήσει μια παρεξήγηση. Είναι αρκετοί εκείνοι οι οποίοι δεν αισθάνονται καμιά τύψη συνειδήσεως και σαν να μην έχουν τίποτε, αλλά αυτό είναι ένα σκοτάδι, σκοτάδι μεγά-

λο, και η καρδιά αυτή είναι ακατέργαστη καρδιά, σκληρή καρδιά, που δεν έχει μαλακώσει από τη Χάρη του Θεού. Και ενώ υπάρχει όλη η κατάσταση εκείνη που είναι αντίθετη από την κατάσταση της αγαθότητας, δηλαδή υπάρχει μέσα πονηριά, κακία, υπερηφάνεια, υπάρχει μέσα η αμετανοησία, η σκληράδα και όλα τα θανάσιμα αμαρτήματα, δεν το καταλαβαίνει κανείς.

«Εάν», λοιπόν, «η καρδιά ημών μη καταγινώσκη ημών, παρρησίαν έχομεν προς τον Θεόν». Εάν η καρδιά μας δεν μας κατακρίνει, τότε είναι κανείς ανοικτός. Δηλαδή είναι ανοικτός ο δρόμος προς τον Θεό. Και είναι μεγάλη υπόθεση να νιώσεις ανοικτό τον δρόμο και να αισθανθείς ότι σ' έβαλε ο Θεός στον δρόμο αυτό και σε συγχώρησε, σε δέχθηκε. Δέχθηκε τη μετάνοιά σου, δέχθηκε τη συντριβή σου, την ταπείνωσή σου, και σ' έβαλε στον δρόμο του. Είναι αυτό μεγάλο πράγμα. Ο Θεός είναι δικός σου, είσαι του Θεού και έχεις παρρησία. Όπως ένα παιδί που έχει πολύ καλές σχέσεις με τον πατέρα του δεν δυσκολεύεται να έχει αυτή την παρρησία με την καλή έννοια και να ζητάει ό,τι θέλει και να λαμβάνει αυτό το οποίο θέλει. Πώς φαίνεται αυτό; «Και ο εάν αιτώμεν λαμβάνομεν παρ' αυτού· ότι τας εντολάς αυτού τηρούμεν, και τα αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν». Από δω φαίνεται ότι έφθασε κανείς όντως σε μια κατάσταση τέτοια που έχει παρρησία ενώπιον του Θεού και ζητάει ό,τι θέλει και το λαμβάνει, από το ότι τηρεί τις εντολές. Ούτε να διανοηθεί να θελήσει να ξεφύγει από τις εντολές του Χριστού· αλλά όλη η αγάπη του, όλη η φροντίδα του, όλη η επιμέλειά του, είναι να τηρεί τις εντολές του Χριστού.

«Και τα αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν». Και κάνει κανείς αυτά που αρέσουν στον Θεό. Δεν είναι τυχαίο το ότι βάζει και αυτό ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Διότι μπορεί κανείς να τηρεί τις εντολές του Θεού κατά έναν μηχανικό τρόπο, η φροντίδα του όμως να είναι πώς να βρει και πώς να κάνει πράγματα που αρέσουν στον εαυτό του. Σ' εκείνον ο οποίος τηρεί τις εντολές του Θεού και ποιεί τα αρεστά ενώπιον του Θεού, δεν περισσεύει χρόνος αλλά και διάθεση, για να φροντίζει για όσα αρέσουν στον ίδιο τον εαυτό του.

«Και αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύσωμεν τω ονόματι του υιού αυτού Ιησού Χριστού, και αγαπώμεν αλλήλους, καθώς έδωκεν εντο-

λήν ημίν». Η εντολή είναι να πιστέψουμε στο όνομα του Ιησού Χριστού. Φυσικά, εδώ η πίστη δεν έχει απλώς την έννοια ν' αναγνωρίσουμε τον Χριστό, αλλά ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό και να κάνουμε ακριβώς αυτά τα παραπάνω: να τηρούμε τις εντολές του, να ποιούμε τα αρεστά ενώπιον αυτού και να έχουμε αγάπη μεταξύ μας, καθώς μας έδωσε εντολή.

«Και ο τηρών τας εντολάς αυτού, εν αυτώ μένει, και αυτός εν αυτώ». Αυτός που τηρεί τις εντολές μένει εν τω Χριστώ, και ο Χριστός μένει εν αυτώ. Πόσοι και πόσοι θα ήθελαν να αισθανθούν ότι μέσα τους είναι ο Χριστός και πασχίζουν να το κατορθώσουν. Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο παρά να τηρήσεις τις εντολές του Χριστού. Εκείνος έρχεται χωρίς να το καταλάβεις. Όπως λέει αλλού, θα έλθει με τον Πατέρα του και θα ποιήσει μονήν παρά σοι (Ιω. 14:23).

«Και ο τηρών τας εντολάς αυτού, εν αυτώ μένει, και αυτός εν αυτώ· και εν τούτω γινώσκομεν ότι μένει εν ημίν, εκ του Πνεύματος ου ημίν έδωκεν». Η μία απόδειξη κοντά στην άλλη. Μπορεί να σου φαίνεται ότι τηρείς τις εντολές του Χριστού. Μπορεί να το λες εσύ, αλλά να πέφτεις έξω. Η απόδειξη ότι τηρείς τις εντολές, και ότι μένει μέσα σου ο Χριστός, είναι ότι έχουμε μέσα μας το Πνεύμα το Άγιο. Όπου ο Χριστός εκεί και το Πνεύμα το Άγιο. Όπου το Πνεύμα το Άγιο εκεί και ο Χριστός.

Αρχίζει κανείς να κάνει τις εντολές. Ήδη αυτό είναι ένα έργο. Και στην προσπάθειά του να κάνει τις εντολές του Χριστού να, κάπου εκεί είναι και ο Χριστός. Αλλά αυτό είναι ένα έργο που προχωράει. Διότι μπορεί ν' αρχίσει κάποιος να κάνει τις εντολές, αλλά να σταματήσει. Κουράζεται και τα εγκαταλείπει. Πολλοί λιμπίσθησαν ν' αρέσουν στον Θεό. Πολλοί ως νοήμονες άνθρωποι είδαν ότι είναι μεγάλο πράγμα ν' ακολουθήσουν τον Χριστό και να φθάσουν στην ευχάριστη εκείνη ώρα να αισθανθούν μέσα τους τον Χριστό, να γίνουν του Χριστού, να τους αποδεχθεί ο Χριστός. Όμως μπορεί ν' άρχισαν καλά, να προχώρησαν κάπως καλά, αλλά κουράσθηκαν και τ' άφησαν και γύρισαν πίσω. Εκείνος ο οποίος δεν θ' αρχίσει απλώς ούτε απλώς θα προχωρήσει, αλλά θα φθάσει σ' ένα κάποιο τέλος, εκείνος λαμβάνει το Πνεύμα το Άγιο και το αισθάνεται αυτό. Αισθάνεται ότι ο Θεός τού έδωσε το Άγιο του Πνεύμα. Και όπως λένε οι Πατέρες, «αισθητώς» έχει μέσα του το Άγιο Πνεύμα, «γνωστώς» έχει μέσα του το Άγιο Πνεύμα, «εν αισθήσει».

«Και εν τούτω γινώσκομεν ότι μένει εν ημίν, εκ του Πνεύματος ου ημίν έδωκεν». Πρέπει να φθάσει κανείς σ' ένα κάποιο τέλος. Αλλιώς, μια είναι μαζί μας ο Χριστός, μια φεύγει, μια κάνουμε τις εντολές του, μια τα παρατούμε. Κι αν ακόμη δεν φθάσει κανείς στο εντελώς τέλος, όμως πρέπει να φθάσει σε κάποιο τέλος. Δηλαδή φθάνει σ' ένα τέτοιο τέλος, σε μια τέτοια κατάσταση, που αποδέχεται πλέον ο Θεός την ψυχή. Αποδέχεται τον κόπο της, αποδέχεται την ταπεινώσή της, τη μετάνοιά της. Έτσι μπαίνει σε μια σταθερή πλέον γραμμή και δεν παραπαίει και δεν είναι μια πάνω, μια κάτω, μια έτσι, μια αλλιώς, όπως συμβαίνει με πολλούς χριστιανούς που θα έλεγε κανείς ότι παίζουν. Όχι ότι δεν μπορούν. Όλοι οι χριστιανοί χωρίς καμιά εξαίρεση μπορούν να προχωρήσουν μέχρι αυτό το τέλος. Αλλά δεν θέλουν, διότι αυτό στοιχίζει.

Εάν σκεφθούμε, εάν δούμε, πώς πρέπει να είναι ο χριστιανός, εάν δηλαδή έχουμε λίγη ειλικρίνεια να το δούμε αυτό, δεν θ' αργήσουμε να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι δεν είμαστε καθόλου χριστιανοί. Μπορεί να κάνουμε πολλά πράγματα, αλλά δεν παραδώσαμε τον εαυτό μας στον Χριστό. Αν τον παραδίναμε, θα τον σπρώχναμε συνεχώς σ' αυτόν τον δρόμο, για να φθάσει σ' αυτό το τέλος. Όλο κοντοστέκεται κανείς, μολονότι ο Χριστός, στην ψυχή που κάπως προκόπτει, συνεχώς δείχνει ότι «καλά πας», και όλο τη γλυκαίνει την ψυχή. Όμως πάλι διατηρεί μέσα του κανείς σταθερή και ανίκητη, θα έλεγε κανείς, τάση να γυρίσει πίσω. Πού να πας, έρημε άνθρωπε; Πού να πας; Θέλει να γυρίσει πίσω. Είναι φοβερό.

Τι θα γίνει τώρα; Ή θα μείνουμε στην κατάσταση αυτή να φυτοζωούμε – άλλοι μπορεί να γυρίσουν και εντελώς πίσω – ή θα προχωρήσουμε. Μπορεί να είναι λίγοι αυτοί που θα προχωρήσουν. Τι θα γίνει με τους άλλους; Ο Θεός το ξέρει αυτό. Αλλά εκείνο που ξέρουμε είναι ότι ο Θεός θέλει να προχωρήσουμε.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 320.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>